

teggema, mis tarwis, ja kui teid, armad sõbrad, praegugi, et küt kest õ aeg, omma kotta wiiksin, ja tabhaaksin, et temma ommast puhkamisest peaks sülestouma, ja meile süa teggema, seddagi ta wõttaks teha hea melega ja rõõmsaste. Temma sõbrad ollid häbbematta küt, sedda katsta, ja mehhele suurt kibla pakkuda, et ep olle nenda. Kibla lödi, agga mehhe sanna se jäi tõeks. Keik nemmad läksid selsammal kest õ tunnil mehhe kotta mehhega. Kus on emmand? küsis tulles mees tüdrukost. — Emmand on jo mahhabeitnud ja on puhkamas. — Kutsu tedda sülestouma, ja mulle ja mo sõbradele õhtoroga teggema. Kohhe touis emmand üles, tuli tuljad terretama ja ütles lahke sannaga: Hea et mul — — — roog saab warsti walmis ollema. — Anti üles, ja isse andis wõbrastele ette ni lahke süddame ja melega, kui olleksid ta pallutud, kes õigel tunnil tulnud. Ei wõind wõbrad pärrast sõma emmam räkimatta jätta, et

sureks immeks pannid, mis ollid näinud. Teie lahkus, armas emmand, ütles keige targem nende hulgast, kattab meie pallet häbbiga. Meie tulleminne selsammal ilma wiita tunnil, on sest, et teie mehhega kibla loime; agga woit jääb temma kätte. Teie, wagga naesterahwas, üttelege meile, mis sallaja wäggi se on, mis teile annab, ni helde ja ni lahke meie wasto olla, ehk teie küt meie mõtted egga nõud heaks ei woi kita? Armad mehhed, kostis emmand, kui meie, minna ja mo mees, teine teisele läksime, siis ellasime mollemad lihhalikkus meles; agga suur Jummal on armo mo waeße peäle heitnud, ja on mind ühhe teise tee peäle saatnud. Mo mees parago Jummal! Käib praego weel ikka wana teed mõda, ja jällestus tulleb mo peäle, kui mõtlen, mis ots temmale ehk saab tullema. Surreb ta wahhest niuggune, kui ta praego on, oh, mis õnneto luggu saab tal siis pärrast surma ollema! Ja selle pärrast on mo kõhus, temma, wae-